

בוהן במגף של אמריקה

מאנגלית: ניסן כהן

ג'ריקו בראון הוא משורר אמריקני יליד 1976. בעל דוקטורט מאוניברסיטת יוסטון ומרצה לכתיבה יוצרת באוניברסיטת אמורי באטלנטה. שירתו של בראון מרבה להתבסס על מסורות מקראיות (ספרו השני נקרא "הברית החדשה"), והוא נמנה עם נושאי הדגל של השירה השחורה וההומואית בארצות הברית.

קינה נוספת

כְּכַה הַמּוֹת שְׁלָנוּ נִרְאָה.
אֶתָּה מְאָמִין בְּשִׁמְשׁ. אֲנִי מְאָמִין
שְׁאֵינִי מְסַגֵּל לְאֵהָב. תְּהִיוּ תְּמִיד בְּסִכּוּם,
אָמַר הַמּוֹרֶה הָאֵהוּב עֲלֵינוּ לִפְנֵי
שְׁנַתֵּן לְאֶקְדָּח לְהַשְׁתַּחֲרֵר לוֹ בְּפֶה.
נַעֲשִׂיתִי בֶן 29 כְּמוֹ שְׁכָל גֶּבֶר נְהַפֵּךְ
בְּשִׁנְתּוֹ, לֹא מוֹדַע לְאֶדְמָה
שְׁנַעֲהָ תַחֲתָיו, הַלּוּחֹת זְזִים
בְּמִקּוֹמָם, חֶסֶר הַסִּכְמָה מֵתְאַרֵךְ.
בּוֹא נִלְחֵם עַל זֶה, מֵתֵק. נוֹתֵר לְךָ
בְּדִיוֹק מְסִפִּיק זְמַן – גֶּבֶר נְהַפֵּךְ
בְּשִׁנְתּוֹ – אֲזִי אֲנִי מְצַלֵּם תְּמוּנָה.
לֹא אֶצְפֶּה בָּהּ, כְּמוֹבֵן. זֶהוּ הַצַּד
שֶׁל הַפְּרוֹפִיל הַמְטֻרֵד, הוּא מֵר הַיֵּד, הַחֹר
שְׁבָרָאשׁ שֶׁל הַבַּעַל, הַ"לֹּא!"
שְׁבִפָּה שֶׁל אִשְׁתּוֹ. בְּכָל עָרֵב,
אֲנִי בּוֹלֵעַ כְּדוֹר. פְּסָפוּס אֶחָד, וְהֵלֶךְ עָלַי.
פְּסָפוּס נוֹסֵף, פְּתָרוֹן מְשִׁתֵּף. מְלוֹנוֹת
מְשַׁעֲמָמִים אוֹתִי, חוּץ מִכְּשִׁאֲנִי מְקַבֵּל נוֹף עִם הַר,
תָּא שְׁבוּ הַנִּיד מְסָרֵב לְעַבֵּד,
וְאִין מָה לְעִשׂוֹת מְלֵכֵד לְצִפּוֹת
בְּשִׁמְשׁ הַנְּמֻזְגָת אֶל תּוֹךְ הָאֶדְמָה
שְׁמַעֲרִסְלֵת כְּמוֹ שְׂרָק קֶבֶר יוֹדַע.

אתה לא עיף מהשיר
 כפי שאני מהזכרון.
 כאב שנים חוזר
 אל כל צדי הפה.
 שערה הפוכה צומחת אל בשר הסנטר.
 גרוי תמידי. פצעים וחרטות,
 ושוב אני ארוז
 בחליפת בית הספר הישנה
 של בן דוד שלי קני
 ידי אחוזה בידה של אמי.
 אנהנו צועדים כאלו הבית שמאחורינו
 אינו חם מספיק
 לכפות רגלי. בתוך החשך
 אנהנו מצליחים לחצות קבוצת שכונים
 בדרך אל מחוץ לשכונה השטוחה
 שאהבתי
 למרות שדבר ממה שכתבתי
 לא מעיד על כך.
 אני רוצה לגדם את זה ממני
 מפני שבדיעבד זה לא שנה כלום.
 כרגע אמי ישנה
 על חזהו של אבי.
 ידיו נוחות
 עליה באותו המקום
 כבר שלשים שנה.
 תן רגע להסביר
 היא ישנה ואני מקליד את זה
 מחדש. בכל מקום יש
 גבר שמשנה תנוחה בעדינות
 כדי להיות יותר נוח
 לאשה בזרועותיו.

הייתי צריך לספר לכם
 כבר הרבה שורות קודם. צעדנו חזרה
 אל הבית שממנו ברחנו.
 מפני ש
 אמי אוהבת את בעלה
 ואת ידיו
 אפלו כשהן מטלות פנגדה בכבודות.
 אני מכיר אותך
 מעדיף שלא להאמין
 אבל תן רגע להסביר.
 לא סימנו.
 אבי אוהב את אשתו
 ואת הצורה של הגוף שלה,
 אפלו כשהוא מתקמר בנסיגה,
 בנם מחזיק מעמד. זה מעורר בי בחילה –
 עוד אב נורא
 מצלק גם את הדף הזה –
 בפצעים וחרטות.
 צעדנו חזרה
 מבעד לדלת הפתוחה.
 ולמה אני לא מצין
 שהוא נשק לי על המצח
 לפני שכסה אותי
 על הספה שהיתה מטתי?
 האזן
 ותוכל לשמע אותם
 ממציאים שמות לצעירים שבינינו
 ואז עושים אהבה רועשת מספיק כך
 שהגדולים יוכלו ללמד.

גבר צעיר

אָנוּ עוֹמְדִים יַחַד מִחוּץ לְשִׁכּוֹן, אָנִי וְהֵבֵן שְׁלִי,
שְׂכָנִים אוֹמְרִים שְׁפָנִינוּ זֵהוּת. אֲבָל אָנִי יוֹדֵעַ,
הוּא טוֹב מִמֶּנִּי: כְּשִׁלְדֵי הַשְּׂכוּנָה נִעִים

אֵל עֵבֶר בְּתִי, הוּא רוֹכֵן וְשׁוֹחֵר לָהֶם כָּאֵחַ
מִתְכוּנֵן לְהוֹרִיד אוֹתָם לְאֲדָמָה. הוּא שׁוֹמֵר הַרְאֵשׁ
בְּגֵן הַמְּשֻׁחָקִים. הוּא לֹא יִפְקִיר אוֹתָהּ,

מְרוֹקֵן כָּל אוֹיֵב, מוֹתִיר אוֹתָם חֲלוּלִים, וְאוֹתִי
מְבַלְבֵּל. אָנִי מְעוֹלָם לֹא נֶאֱבָקְתִי בְּעֵבוֹר מִיִּשְׁהוּ
הִיִּיתִי מְרַגֵּעַ אֶת בְּתִי כְּשִׁיכְלַתִּי לְעֶרְסֵל אוֹתָהּ בְּזִרְעוֹתֵי

בְּתִי; הֵבֵן שְׁלִי מְשׁוּיֵץ בָּהּ.
הוּא לֹא יֵאלֵץ לְרַפֵּא אֶת הִילָדָה אִם הוּא לֹא מוֹכֵן לְשַׁחֵרר מִמְּנָה.
הֵם כָּל כֵּךְ קִטְנִים. וְאָנִי, עוֹדֵנִי, גֵּבֶר צֶעִיר.

הַזַּעַם הַשָּׁחַר שְׁלִי חֵי בְּתוֹכוֹ וּמֵאֲדִים.
הֵם מְשֻׁחָקִים. הוּא עֵדִין לֹא נִכְלָא.

הפארק הלאומי להיסטוריה של הג'אז בניו אורלינס

1

טום דנט היקר,
אנחנו עדין אוהבים אותך
ואת המשמעות
של היותך בנו של
נשיא קולג' שחור
שנקדת השיא של הגאווה
והמרד שלו נראתה
כמו גברים במחלקות
ה-6 וה-7. אתה
ואני כרענו ברך בפניהם
עד שהם
גנחו. והאין גם זו
מוזיקה,
כשגוף של מספר
צללים מתאחדים
לצליל בודד אחד של רצון
או של חסר או תקנה
שכופשי יחזר
הבייתה, רזה
וכחוש, בוא תן לאבא
ושיקה.

2

אני מציג את עצמי כן שתוכל
להבין כיצד הגעת
ולמי אתה חיב. כל עוד

אני זוכר את מונה ליה סלוי
מזמזמת בדרך, את חיי התזמורת,
כל פרידה היא שקר. כל אחד

מהם נושא את משקל

בחירותיו. ומנגן אותו. לא גזל.
לא אנס. לא מפול. לא. לא
ברגע הזה. לא בתוך היפי

שבחדר הקורן באור שבמחי. קדוש.
כן אומרת התורה, בראשית,
אשה שחרה, ואני בחיים, אתה?
בחיים. אתה שולדת עם החצפה

להגיע בפהוק. אתה שהולך
מבלי לשים לב לכפות רגליך
על רצפת הפרקט שצחצחה מקדם

בבקר. זה בגלל חוה,
בגלל לואי. זו הבחן

במגף של אמריקה שנוקשת.

3

שירה היא המקום בו
אני מבין
שאני כלום
אם אינני מסגל לשבת
בקהל או אפלו
לבד, לשבת
מעט ולהודות
לאלהים על שהפסא
עדין חם.